

არის თუ არა პასუხისმგებელი სამთვალყურაო საბჭო და ღირეჟტორატი აქციონერთა კრების გადაწყვეტილებაზე

იური პაპასკუა

ჟურნალ „ბიზნესი და კანონმდებლობის“ მთავარი რედაქტორი, ეკონომიკური მეცნიერებათა აკადემიური დოქტორი, პროფესორი

ჟურნალ „ბიზნესი და კანონმდებლობის“ რედაქციაში ხშირად შემოდის შეკითხვები, რომლებიც სამეწარმეო და საგადასახადო პრობლემებიკას უკავშირდება. თავის მხრივ, ეს ნიშნავს, რომ ამ სფეროების მარეგულირებელ საკანონმდებლო აქტებში ჯერ კიდევ ბევრია ორაზროვანი ან ბუნდოვანი დებულებები, რომელთა ინტერპრეტირების გამო, ხშირია დავები სამეწარმეო სუბიექტებს, ფიზიკურ თუ იურიდიულ პირებს შორის, მეტ წილ, დავები ხანგრძლივად მიმდინარეობს და შედეგად, არც არაობიექტური გადაწყვეტილებები გამონაკლისი.

აღნიშნულის ერთ-ერთი მაგალითია შემდეგი მომართვა, სადაც აღნიშნულია, რომ „სააქციო საზოგადოების 2006 წლის მარტის საერთო კრების (ხმების უფლების 90,4%-ის) გადაწყვეტილებით და საქართველოს კანონის „მეწარმეთა შესახებ“ შესაბამისად, შესაგანის უკან დაბრუნების გზით პარტნიორთა ჯგუფმა 57 პროცენტი წილის აქციების სანაცვლოდ მივიღეთ უძრავი ქონება (აქტივები), რაც განხორციელდა წესდებაში ცვლილებების შეგანით და საწესდებო კაპიტალის შემცირების რეგისტრაციით სამეწარმეო რეესტრში (2006 წლის ივლისში). ინფორმაცია პრესაში გამოვქვეყნეთ 2006 წლის ივლისში და საზოგადოებიდან გასვლა ძალაში შევიდა 12 თვის შემდეგ, 2007 წლის ივლისში. ჯერ კიდევ ამ ვადის დაღვომამდე 8 თვით ადრე, 2006 წლის ნოემბერში, ჩვენი გასვლის შემდეგ საზოგადოებაში დარჩენილმა პარტნიორებმა თავიანთი კუთვნილი აქციების წილის 95 პროცენტი მიყიდეს ერთ-ერთ შპს-ს ყოველგვარი პირობების ანუ საფინანსო მდგომარეობის გათვალისწინების გარეშე. ამჟამად მყიდველი აპროტესტებს, რომ პარტნიორთა გასვლის შემდეგ წარმოიშვა სავალდებულო გადასახადები: დღგ და მო-

გების გადასახადი და მოითხოვს ეს გადასახადები გადაიხადოს წინა სამეთვალყურეო საბჭოს წევრებმა და ღირეჟტორებმა. ამავე დროს მას მიაჩნია, რომ სააქციო საზოგადოებას მივაყენეთ ზიანი.

გთხოვთ, გავიწიოთ კონსულტაცია და განვიმარტოთ:

1. საერთო კრების მიერ მიღებული კანონიერი გადაწყვეტილების შედეგად წარმოშობილი სავალდებულო გადასახადები ითვლება თუ არა საზოგადოებისთვის ზიანის მიყენებად.

2. ვინაიდან პარტნიორთა ჯგუფმა გავიგანეთ 57 პროცენტი წილის აქციების გოლფასი აქტივები და ამის შესახებ გადაწყვეტილება მიიღო საერთო კრებამ, სამეთვალყურეო საბჭოს და ღირეჟტორს ეკისრებათ თუ არა რაიმე პასუხისმგებლობა, მით უმეტეს ქონების გაგანა და საწესდებო კაპიტალის შემცირება მოხდა „მეწარმეთა კანონის“ ნორმების მიხედვით.

3. როდის წარმოიშვა გადასახადების გადახდის თარიღი:

ა) პრესაში ინფორმაციის გამოქვეყნებიდან 12 თვის შემდეგ;

ბ) საჯარო რეესტრში რეგისტრაციის თარიღიდან;

გ) თუ სხვა პერიოდიდან“ (სტილი დაცულია).

როგორც ჩანს, საკითხი მართ-

ლაც აქტუალურია და ბუნებრივია, ჩვენ მას გამოვეხმაურეთ: კონკრეტული, უშუალოდ კითხვებთან დაკავშირებული პასუხი გაეგზავნა ადრესატს. მაგრამ ამასთან, გაგვიჩნდა სურვილი ჩვენს მკითხველსაც, ფართო აუდიტორიას მივაწოდოთ უფრო ვრცელი კომენტარი, გავუზიაროთ გამოცდილება, მივეუბნოთ საყურადღებო დეტალებზე, რომლებიც შეიძლება მათაც წაადგეთ ანალოგიურ ვითარებაში საკუთარი პოზიციის ან გადაწყვეტილების მიღების არგუმენტირებისთვის.

წერილის ერთი გადაკითხვითაც აშკარაა, რომ განსახილველი საკითხი ეხება სამეწარმეო და საგადასახადო პრობლემებიკას. მასში მთავარია გამოვეყენოთ თუ ვინ აგებს პასუხს აქციონერთა კრების გადაწყვეტილებიდან გამომდინარე შედეგებზე.

ვიღრე უშუალოდ ამ თემას შევხებით, უპირაწია აღვნიშნოთ, რომ „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონსა და საქართველოს საგადასახადო კოდექსში, შესაბამისად, 2008 წლის 14 მარტსა და 2008 წლის 26 დეკემბერს შევიდა ცვლილებები, რომლებმაც მნიშვნელოვნად შეცვალეს, უმეტეს წილად კი გაამარტივეს სამეწარმეო და საგადასახადო სფეროში ადრე მოქმედი ნორმები. ზოგადად აღი-

არებული პრინციპების თანახმად, რაიმე ქმედების ან უმოქმედობის შეფასებისას, ნორმის ცვლილების შემთხვევაში, თუ მსუბუქდება პასუხისმგებლობა, მოქმედებს ახალი დამძიმების შემთხვევაში კი ჩაღუნის დროისათვის მოქმედი ნორმა. მართალია, „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონში ეს ცალკე მუხლად არაა ჩამოყალიბებული, მაგრამ იგულისხმება, ხოლო საგადასახადო კოდექსში კი უკვე პირდაპირაა დაფიქსირებული, რომ „საგადასახადო სამართალდარღვევისათვის სანქციის შეფარდების დროს, თუ კანონით გაუქმებულია ან შემსუბუქებულია პასუხისმგებლობა ასეთი სამართალდარღვევის ჩადენისათვის, მოქმედებს ახალი კანონით დადგენილი ნორმა, ხოლო თუ შემოღებულია ან დამძიმებულია პასუხისმგებლობა – გამოიყენება სამართალდარღვევის ჩადენის მომენტისათვის არსებული ნორმა“ (125-ე მუხლის მე-5 ნაწილი).

ამით იმის ხაზგასმა გვინდა, რომ საკითხის განხილვისას და მოქმედებების შეფასებისას უნდა ვისარგებლოთ შემოადგენილი პრინციპით.

გარდა ამისა, აქედანვე შეიძლება ითქვას, რომ „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-4 პუნქტის, 51-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის და 53-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, „კომანდიტური საზოგადოების შემლუღული პარტნიორები (კომანდიტები), შემლუღული პასუხისმგებლობის საზოგადოების, სააქციო საზოგადოებისა და კოოპერატივის პარტნიორები საზოგადოების ვალდებულებებისათვის კრედიტორების წინაშე პასუხს არ აგებენ“, „სააქციო საზოგადოების აქციონერი პასუხს არ აგებს სააქციო საზოგადოების ვალდებულებებისათვის“. „აქციონერის ერთადერთი მოვალეობაა, შეიტანოს შესაგანი კუთვნილი რაოდენობის აქციების მისაღებად“. ეს იმას ნიშნავს, რომ სააქციო საზოგადოებას, როგორც იურიდიულ პირს, გააჩნია აქციონერის პირადი ქონებისაგან და ვალდებულებებისგან გამოცალკევებული ქონება და ამ ქონებით უნდა უზრუნველყოს მან საკუთარი ვალდებულებების შესრულება. საზოგადოების

ვალდებულებებზე კი აქციონერები, სამეთვალყურეო საბჭო და ვერც დირექტორი მაგერიალურად პასუხს არ აგებენ (რა თქმა უნდა, თუ მათი მოქმედებით თუ უმოქმედობით წარმოქმნილ მიანთან არ გვაქვს საქმე).

სააქციო საზოგადოების მართვის უმაღლესი ორგანოა საერთო კრება და ის უფლებამოსილია მიიღოს ნებისმიერი გადაწყვეტილება, რომელიც საწარმოს ძირითად ინტერესებს შეეხება. კრებას უნდა დაესწროს (გადაწყვეტილებათა ნამდვილობას ადასტურებს) ნოტარიუსი და ოქმი მისი მონაწილეობით ფორმდება. კრების გადაწყვეტილება სავალდებულოა შესასრულებლად აქციონერებისა და საზოგადოების მართვის ყველა ორგანოებისთვის.

კრების კომპეტენციას განსაზღვრავს „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის 54-ე მუხლის მე-9 პუნქტი. მასში აღნიშნულია:

საერთო კრება უფლებამოსილია:

ა) მიიღოს ცვლილებები სააქციო საზოგადოების წესდებაში;

ბ) მიიღოს გადაწყვეტილება საზოგადოების რეორგანიზაციის ან ლიკვიდაციის შესახებ;

გ) მთლიანად ან ნაწილობრივ გააუქმოს აქციონერის მიერ ფასიანი ქაღალდების უპირატესი შესყიდვის უფლება (ფასიანი ქაღალდების გამოშვების გზით კაპიტალის გაზრდის - შემთხვევაში);

დ) მიიღოს ან უარყოს სამეთვალყურეო საბჭოს ან დირექტორების წინადადება მოგების გამოყენების შესახებ, ხოლო როცა ეს ორგანოები ვერ იძლევიან ერთიან წინადადებას – მიიღოს გადაწყვეტილება წმინდა მოგების გამოყენების შესახებ;

ე) მიიღოს გადაწყვეტილება სამეთვალყურეო საბჭოს შექმნის შესახებ (გარდა იმ შემთხვევისა, როცა სამეთვალყურეო საბჭოს შექმნა გათვალისწინებულია ამ კანონით);

ვ) აირჩიოს სამეთვალყურეო საბჭოს წევრები ან გამოიწვიოს ისინი სამეთვალყურეო საბჭოდან, განსაზღვროს სამეთვალყურეო საბჭოს წევრის არჩევის ვადა;

ზ) დაამტკიცოს დირექტორებისა და სამეთვალყურეო საბჭოს ანგარიშები;

თ) გადაწყვიტოს სამეთვალყურეო საბჭოს წევრთა შრომის ანაზღაურების საკითხი;

ი) აირჩიოს აუდიტორი;

კ) მიიღოს გადაწყვეტილებები სამეთვალყურეო საბჭოსა და დირექტორების წინააღმდეგ სასამართლო პროცესში მონაწილეობის შესახებ, ამ პროცესისათვის წარმომადგენლის დანიშვნის ჩათვლით;

ლ) მიიღოს გადაწყვეტილებები საზოგადოების ქონების შეძენის, გასხვისების (ან ერთმანეთთან დაკავშირებული ასეთი გარიგებების) ან დაგვირგვინების შესახებ, რომელთა დირეგულირება შეადგენს საზოგადოების აქციების დირეგულირების ნახევარზე მეტს, თუ წესდებით სხვა რამ არ არის განსაზღვრული, გარდა ისეთი გარიგებებისა, რომლებიც წარმოადგენს ჩვეულ სამეწარმეო საქმიანობას.

ამდენად, ვფიქრობ, ეჭვს არ უნდა იწვევდეს, რომ ციტირებული მუხლის „ა“ და „ლ“ პუნქტებზე დაყრდნობით, კრებას შეეძლო მიეღო გადაწყვეტილება საზოგადოების რეორგანიზაციის ან საზოგადოების აქციების, აქციების დირეგულირების ნახევარზე მეტის განკარგვის (გასხვისების) შესახებ და ამ გადაწყვეტილებიდან გამომდინარე ნებისმიერი (დადებითი თუ უარყოფითი) შედეგი არ შეიძლება საზოგადოების სამეთვალყურეო საბჭოს ან დირექტორის მიწვევით, რადგან, როგორც მომართვაშიცაა მითითებული, გადაწყვეტილება მიიღო აბსოლუტურმა უმრავლესობამ (90,4 %).

გარკვეული ამრთა სხვაობა შეიძლება წარმოშვას აქციონერთა საზოგადოებიდან გასვლის ფორმამ: რასთან გვაქვს საქმე - საწარმოს რეორგანიზაციასთან, საწარმოს მიერ აქციის შეძენასთან, თუ შესაგანის დაბრუნებასთან?

რეორგანიზაცია გულისხმობს საწარმოს გაყოფას, მათ შორის, ნატურითაც. თავის მხრივ, საწარმოს გაყოფა ნიშნავს თავდაპირველი საწარმოს ლიკვიდაციას და მის ბაზაზე სხვა საწარმოების შექმნას ან მისგან რამდენიმე საწარმოს გამოყოფას ისე, რომ თავდაპირველი საწარმო არ სწყვეტს ფუნქციონირებას. ამ კონკრეტულ შემთხვევაში, თავდაპირველი საწარმო

აგრძელებს არსებობას და მისგან გავიძენს აქციონერები; თუ კი სა-
აქციო საზოგადოებიდან გავიძენს
აქციონერები და მათ მიეცათ თა-
ვიანთი წილის ექვივალენტი ნაგუ-
რით, ეს ნიშნავს, საწარმოში შეიძი-
ნა თავისი აქციები და გასულ აქცი-
ონერებს აუნაზღაურდა აქციების
ღირებულება ნაგურით. მოკლედ
რომ ვთქვათ, შეიძლება საკითხი
სხვადასხვა კუთხით შეფასდეს.

მომართებაში აღწერილი შემ-
თხვევა ესადაგება შესაგანის უკან
დაბრუნების პროცედურას და
ასეთ შემთხვევაში ეს პროცესი,
შეიძლება ითქვას, განხორციელ-
და „მეწარმეთა შესახებ“ კანონის
მე-3 მუხლის მე-9 პუნქტის ადრე
მოქმედი რედაქციის შესაბამისად,
რომელიც ითვალისწინებდა: სა-
წესდებო კაპიტალის შემცირება
შესაგანის უკან დაბრუნებით იმ
შესაგანის მიმართ, რომლებიც
პარტნიორების პასუხისმგებლო-
ბის მოცულობას განსაზღვრავს, შე-
იძლება განხორციელდეს საწესდე-
ბო კაპიტალის შემცირების რეგის-
ტრაციიდან და გამოქვეყნებიდან 12
თვის შემდეგ, თუ სხვა რამ არ არის
დადგენილი პარტნიორთა შეთანხ-
მებით. ამ წესების დარღვევის შემ-
თხვევაში გამოიყენება ამ კანონის
57-ე მუხლის 57.2 პუნქტის ნორმები
ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის
შესახებ. თუ რომელიმე პარტნი-
ორს შენაგანი უკან დაუბრუნდება
საწესდებო კაპიტალის რეგისტრი-
რებული შემცირების გარეშე, კრე-
დიტორისათვის ეს დაბრუნებად
არ მიიჩნევა. პარტნიორი ვალდე-

ბულია საზოგადოებას დაუბრუნოს
მიღებული თანხა.

ნუ ვიღავეთ, ამ შემთხვევის-
თვის დაცულია კანონის მოთხოვ-
ნები და შესაბამისად, სამეთვალ-
ყურეო საბჭოს და ღირეფტორის
დადანაშაულება (მით უმეტეს, ზი-
ანის ანაზღაურების მოთხოვნა) აქ
უადგილოა.

პრაქტიკაში სააქციო საზოგა-
დოებიდან აქციონერის გასვლის
სხვადასხვა ფორმა გვხვდება. სა-
ზოგადოებამ შეიძლება აქციონე-
რისგან აქციები შეიძინოს (და ღი-
რებულება გადაიხადოს ნაგურით).
ფაქტობრივად, განსახილველი შემ-
თხვევა ამ ფორმასაც ჰგავს. ამ დრო-
საც ადგილი აქვს მიწოდებას და შე-
იძლება წარმოიქმნას საგადასახა-
ლო ვალდებულება - საწარმოში გა-
ყიდა თავისი აქცია, პირს გადასცა
საკუთრების უფლება, წარმოიქმნა
დაბეგვრის ობიექტი:

საგადასახლო კოდექსის მე-20
მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად,
საქონლის მიწოდებად ითვლება
პირის მიერ სხვა პირისთვის საქო-
ნელზე საკუთრების უფლების გა-
დაცემა სასყიდლით (მათ შორის,
საქონლის რეალიზაცია, გაცვლა,
ხელფასის ან ნაგურალური ფორ-
მით ანაზღაურება) ან უსასყიდ-
ლოდ;

საგადასახლო კოდექსის 170-ე
მუხლის მე-9 ნაწილის „ა“ პუნქტის
მიხედვით, დაბეგვრის ობიექტს
წარმოადგენს რეზიდენტი იურიდი-
ული პირის ჩვეულებრივი აქციების
ან პარტნიორის წილის რეალიზა-
ციით მიღებული ნაშთები;

ამ პროცესში, ცხადია, ყველა-
ზე მნიშვნელოვანია მიწოდებული
საქონლის (აქციის) ღირებულების
განსაზღვრა. მეტი სიმკაცრისათვის,
აქ უნდა დავიმოწმოთ საგადასა-
ხლო კოდექსის 22-ე მუხლი - გა-
დასახადებით დაბეგვრის მიზნები-
სათვის საქონლის/მომსახურების
ფასის განსაზღვრის პრინციპები,
რომლითაც განსაზღვრულია:

1. გადასახადებით დაბეგვრის
მიზნებისათვის გამოიყენება გარი-
გებაში ღირებულებად დაღსგუ-
რებული საქონლის/მომსახურების
ფაქტობრივი ფასი, თუ ამ კოდექ-
სით საბაზრო ფასის ან სხვა ღირე-
ბულების გამოყენება არ არის გათ-
ვალისწინებული.

2. საქონლის/მომსახურების სა-
ბაზრო ფასად ითვლება ფასი, რომე-
ლიც ყალიბდება საქონლის/მომსა-
ხურების ბაზარზე იდენტური (ხოლო
მისი არარსებობის შემთხვევაში -
მსგავსი) საქონლის/მომსახურების
მოთხოვნისა და მიწოდების ურთი-
ერთმემოქმედების შედეგად და შე-
საბამის ბაზარზე იმ პირებს შორის
დადებული გარიგების საფუძველზე,
რომლებიც ამ კოდექსის 23-ე მუხ-
ლის მიხედვით არ არიან ურთიერ-
თდამოკიდებული პირები. ურთი-
ერთდამოკიდებულ პირებს შორის
გარიგება მხედველობაში მიიღება
მხოლოდ იმ პირობით, რომ მათი
ურთიერთდამოკიდებულება გა-
ვლენას არ მოახდენს ასეთი გარიგე-
ბის შედეგებზე.

3. საქონლის/მომსახურების
საბაზრო ფასი განისაზღვრება ბა-
ზარზე ამ საქონლის/მომსახურების
მიწოდების მომენგისთვის (ხოლო
ასეთის არარსებობის შემთხვევა-
ში - რეალიზაციის მომენგის უახ-
ლოესი კალენდარული დღისთვის,
რომელიც არა უმეტეს 30 კალენდარ-
ული დღით უსწრებს ან მოჰყვება
ასეთი საქონლის/მომსახურების
რეალიზაციის მომენგს) იდენტურ
(მსგავს) საქონელზე/მომსახურე-
ბაზე დადებული გარიგების, მათ
შორის, საერთაშორისო და სხვა
ბირჟებზე დაფიქსირებული ფასე-
ბის შესახებ ინფორმაციის, საფუძ-
ველზე. (11.07.2007. № 5280)

4. საქონლის/მომსახურების
ბაზრად ითვლება ამ საქონლის/
მომსახურების მიმოქცევის სფერო,
რომელიც განისაზღვრება გამყიდ-
ველის/მყიდველის შესაძლებლო-

ბით, მნიშვნელოვანი დანახარჯის გარეშე გაყიდოს/შეიძინოს საქონელი/მომსახურება გამყიდველი-სათვის/მყიდველისათვის უახლოეს გერიგორიაზე საქართველოში ან მისი ფარგლების გარეთ.

5. თუ საქონლის/მომსახურების ბაზარზე იდენტურ (მსგავს) საქონელზე/მომსახურებაზე დადებული გარიგება ან ამ ბაზარზე ასეთი საქონლის/მომსახურების მიწოდება არ არსებობს, საქონლის/მომსახურების საბაზრო ფასი განისაზღვრება იმ ფასებით, რომლებიც ჩამოყალიბებულია იდენტურ (მსგავს) საქონელზე/მომსახურებაზე დადებული გარიგების საფუძველზე, საქონლის/მომსახურების რეალიზაციის მომენტის უახლოესი კალენდარული დღისთვის, რომელიც არა უმეტეს 30 კალენდარული დღით უსწრებს ან მოჰყვება ასეთი საქონლის/მომსახურების რეალიზაციის მომენტს. (11.07.2007. № 5280)

6. თუ ამ მუხლის პირველი-მე-5 ნაწილების დებულებათა გამოყენება შეუძლებელია, საქონლის/მომსახურების საბაზრო ფასი (გარიგები) დგინდება დანახარჯების, შესაძლო რეალიზაციის ფასის ან მისაღები სარგებლის განსაზღვრის მეთოდებით (25.05.2006. № 3138).

7. საქონლის/მომსახურების საბაზრო ფასის განსაზღვრისას გამოიყენება საქონლის/მომსახურების საბაზრო ფასების შესახებ ინფორმაციის ოფიციალური წყაროები, აღმასრულებელი ხელისუფლების შესაბამისი ორგანოების საინფორმაციო ბაზა, საგადასახადო ორგანოებისათვის გადასახადის გადამხდელთა მიერ მიწოდებული

ინფორმაცია, აგრეთვე სხვა სარწმუნო ინფორმაცია.

7¹. 2007 წლის 1 სექტემბრიდან „ელექტროენერგეტიკისა და ბუნებრივი გაზის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინებული ბუნებრივი გაზის ან/და ელექტროენერგიის მიწოდებისას საგადასახადო მიზნებისათვის საბაზრო ფასად მიჩნეულ იქნეს საქართველოს მთავრობის მიერ (მათ შორის გაფორმებული შეთანხმებით) განსაზღვრული ფასი (27.02.2009. № 1021).

8. საქონლის/მომსახურების საბაზრო ფასი შეიძლება იყოს საბითუმო და საცალო.

9. საქონლის/მომსახურების გაცვლის (ბარგერული) ოპერაცია საქონლის/მომსახურების მიმწოდებელი თითოეული მხარისათვის ითვლება საქონლის/მომსახურების საბაზრო ფასით რეალიზაციად, ხოლო საქონლის/მომსახურების თითოეული მიმღებისათვის – საქონლის/მომსახურების იმავე საბაზრო ფასით შეძენად.

10. საგადასახადო ორგანოს უფროს/მის მოადგილეს უფლება აქვს გამოიგანოს მოგვიწოდებული წერილობითი გადაწყვეტილება გადასახადებით დაბეგვრის მიზნებისათვის საბაზრო ფასის გამოყენების შესახებ, თუ:

ა) გარიგება განხორციელდა ურთიერთდამოკიდებულ პირებს შორის, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც მათი ურთიერთდამოკიდებულება გავლენას არ ახდენს ასეთი გარიგების შედეგებზე;

ბ) საგადასახადო ორგანო ასაბუთებს, რომ გარიგების მონაწი-

ლეებს შორის გაცხადებული ფასი განსხვავდება ფაქტობრივი ფასისაგან.

აქ უნდა დავსძინოთ, რომ საქართველოში საწარმოთა აქციების საბაზრო ღირებულების განსაზღვრა ძალზედ რთულია: ფაქტობრივად, არ მოქმედებს საფონდო ბირჟები, არ ხდება აქციების კოტირება. ამდენად, აქცია, პირობითად, ღირს საწარმოს ქონების საბალანსო ღირებულება (ვალდებულებების გარეშე) გაყოფილი აქციითა რაოდენობაზე, სხვა ფასის არ არსებობის გამო, ეს არის მისი საბაზრო ფასიც (თუ კი მოხდა გარიგება და მიწოდება).

საწარმოს შეეძლო გასული აქციონერებისთვის კუთვნილი აქციების ღირებულების (წილის) სანაცვლოდ ამავე ღირებულების აქციები (ფართი) გაეცა (აქციონერისგან აქცია შეეძინა ნომინალური ღირებულებით). სავარაუდოდ, ამ დროს ფასნამაგები არ წარმოიქმნება და მაშასადამე, არც დაბეგვრის ობიექტია სახეზე.

თუმცა ეს პოლემიკის საგანია და სცილდება მთავარ საკითხს - არის თუ არა აქ სამეთვალყურეო საბჭოს და ღირებულების პასუხისმგებლობა. ყოველ შემთხვევისთვის, ამ მხრივ საერთო კრების გადაწყვეტილების გადასინჯვის საფუძველი ნამდვილად არ გვაქვს.

მომართვიდან (შეკითხვიდან) რამდენიმე მნიშვნელოვანი დეტალი არ ჩანს და აქედან გამომდინარე, დაბეჯითებით რომელიმე პოზიციის დაცვა ან უარყოფა დამოკიდებულია მათ არსში გარკვევაზე. კერძოდ, არ ჩანს როდის დაიწყო დავა და კონკრეტულად რაა დავის საგანი, რამ წარმოშვა ვალდებულებები, რომელსაც მხარე ვიანად აფასებს, აქციები, რომელიც აქციონერებმა გაიგანეს, საწესდებო კაპიტალის ფორმირების შემდეგ შეიქმნა თუ წარმოადგენს შესაგანს საწესდებო კაპიტალში და ა.შ. მათ შორის, შეიძლება ითქვას, რომ კრების გადაწყვეტილება არ არის საბოლოო და ის შეიძლება გასაჩივრდეს. მაგრამ გასათვალისწინებელია (ამასთან, მნიშვნელოვანი არგუმენტია) გასაჩივრდა თუ არა კრების გადაწყვეტილება „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-15 მუხლის მე-2 პუნქტით განსაზღვრულ

